

[Aksel Larsen.]

særligt udvalg undersøge, hvordan der kan rationaliseres, og hvordan forsvarrets overbygning — der sikkert er for stor — kan mindskes ved overgang til enhedsværn. Det lyder prisværdigt. Men var det ikke mere rigtigt at overveje, om ikke tiden i enhver henseende er løbet fra forsvarsforliget af 1960, fra dets styrkemål og dets omkostninger? Man overvejer for tiden, hvor man skal placere ordrer på for 250 mill. kr. nye jetjagere, idet man henviser til styrkemålene af 1960. Som enhver ved, anser socialistisk folkeparti et dansk militært forsvar for i mildeste fald at være uanvendeligt og følgelig overflødig. Vil man endnu ikke slutte sig til dette synspunkt, så burde man i det mindste holde op med at klamre sig til styrkemålene i en forsvarsordning af 1960, som sikkert i enhver henseende er forældet, også teknisk. Det burde også have finansministerens interesse at skære betydeligt ned på disse uproduktive udgifter, så ville han få mindre hovedbrud over statens finanser.

Jeg formoder, at vi har ret til at forstå statsministerens noget forsigtige udtalelser her i tinget om Vietnam på baggrund af de adskilligt klarere udtalelser, han fremsatte i presseklubben i New York, hvor han utvetydigt krævede standsning af de amerikanske bombninger i Nordvietnam.

Jeg benytter lejligheden til at takke den nyudnævnte udenrigsminister for hans lige så klare udtalelser herom over for pressefolkene i den amerikanske TV-udsendelse. Dog kan jeg ikke takke ham, fordi han lod sig presse til at anklage Nordvietnam for aggression. I Vietnam er der absolut kun én aggressor, nemlig USA. Det er ikke trængt ind til hr. Poul Møllers bevidsthed. Han tillod sig endda her fra talersolen at påstå, at USA var i Vietnam for at standse en aggression, med andre ord at USA var i Vietnam for at forsvare sig mod en vietnamesisk aggression. Man må undskyldte mig, det er ikke Vietnam, hverken Nord- eller Sydvietnam, der har 500.000 mand bevæb-

net med alle de mest djævelske midler fra krigsindustrien stående i Californien eller andetsteds i De Forenede Stater. Aggressionen er fra USAs side, og dette kan det måske være nødvendigt i visse situationer at skjule, om jeg så må sige, af diplomatiske grunde, men der er ingen grund til ikke at sige det åbent og klart her.

Må jeg samtidig benytte lejligheden til at udtale min forundring over, at regeringen vil benytte visumbestemmelser til at hindre afhøring her i København af vidner fra Nordvietnam for det såkaldte Russelltribunal, og over statsministerens begrundelse for denne beslutning. Jeg henstiller, at regeringens beslutning tages op til overvejelse, og at den omgøres, uanset hvad regeringen i øvrigt mener om Russelltribunalet.

Grækenland og regeringens holdning dertil behøver jeg ikke at sige meget om. Vi er fuldt tilfreds med, at Danmark sammen med andre lande har indklaget militærdiktaturet i Grækenland for menneskerettighedskommissionen. Regeringens klare og rigtige holdning i dette spørgsmål har fået sin tydelige understregning ved den selvfølgelig, hvormed statsministeren foretog ændringer i regeringens sammensætning. Det var jo simpelt hen umuligt i regeringen at beholde en minister, som offentligt angriber de regeringsbeslutninger og den politik, han selv som medlem af regeringen har godkendt. Hr. Tyge Dahlgaards forskellige former for bortforklaringer skal jeg ikke spilde ord på, og hvad angår hans seneste redegørelse, som Berlingske Tidende med fryd bragte på forsiden, skal jeg nøjes med at citere den karakteristisk, der blev givet i lederen i selvsamme nummer af bladet. Der skrev man:

„Den redegørelse, hr. Dahlgaard i dag offentliggør i Berlingske Tidende, er et bemærkelsesværdigt og for dansk politik enestående dokument.“

Ja, det er så sandt, som det er skrevet.

Med hr. Tyge Dahlgaard mistede vi en handelsminister, men endnu er der ingen-ting, der tyder på, at regeringen derfor har